

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

תוכן עניינים

- א. שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שחטו ... וחכמים אוסרין 2
- ב. צמר המדולדל בבכור את שנראה עם הגיזה מותר ואת שאינו נראה אסור 2
- ג. צמר שנתלש מעולה תמימה מהו דחטאת ואשם ... דכיון דלכפרה אתו לא משהו להו דבכור ומעשר נמי דכיון דלאו לכפרה אתו משהו להו כי תיבעי לך דעולה מאי 3
- ד. צמר המדולדל כו' היכי דמי אינו נראה עם הגיזה ... כל שעיקרו הפוך כלפי ראשו 4
- הדרן עלך הלוקח בהמה 5
- פרק רביעי 5
- א. עד כמה ישראל חייבין ליטפל בבכור בדקה שלשים יום ובגסה חמשים יום.....5
- ב. אמר לו הכהן בתוך הזמן תנהו לי הרי זה לא יתננו לו ואם בעל מום הוא ואמר לו תנהו לי שאוכלנו מותר ובשעת המקדש אם היה תמים אמר לו תן ואקרבו מותר.....6
- ג. הבכור נאכל שנה בשנה בין תם בין בעל מום שנאמר לפני ה' אלקיך תאכלנו שנה בשנה.....6
- ד. נולד לו מום בתוך שנתו רשאי לקיימו כל שנים עשר חדש (לאחר י"ב חדש) אינו רשאי לקיימו אלא ל' יום.....7
- ה. הכהנים והלויים והעניים המסייעים בבית הרועים ובבית הגרנות ובבית המטבחים אין נותנין להם תרומה ומעשר בשכרן ואם עושין כן חיללו ועליהן הכתוב אומר שחתם ברית הלוי 8

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

דף כו.

א. שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שחטו ... וחכמים אוסרין

כבר התבאר לעיל דף כה: שבכור בין¹ של שור בין של צאן אסור בגיזה ועבודה, ואם עבר וגזזו אסור בהנאה דלא התירתו התורה אלא אגב שחיטה שראויה לאכילה.

ואם תלשו בידו² או אפילו נשר הצמר מעצמו ואפילו נשר ממנו אחר שנפל בו מום³ אסור בהנאה מדרבנן לעולם, לא שנא מת מעצמו, לא שנא שחטו אחר כך אפילו על ידי מומחה, אין השחיטה מתרת הצמר שנתלש מחיים, דגזרו בו חכמים אי שרית צמר הנושר מחיים אתו לשהויי לבכור כדי שתשיר צמר כל שעה ואתי לידי תקלה⁴, אבל צמר המחובר השחיטה מתירתו כבשרו. שהבכור שנאכל בשרו כהלכה בין תמים בין בעל מום, בשם שמותר ליהנות בעורו כך נהנין בגיזותיו.

ב. צמר המדולדל בבכור את שנראה עם הגיזה מותר ואת שאינו נראה אסור

עוד התבאר שם שאם נתלש מחיים⁵ ועודנו מסובך בשאר הצמר, את שנראה כשיגזזנו לאחר השחיטה כשאר צמר נותר בשחיטה, ואת שאינו נראה כשאר הצמר הרי הוא כתלוש לגמרי ואין השחיטה מתירתו ולהלן יבואר.

¹ שו"ע ונו"כ יו"ד שח א

² רמב"ם הלכות בכורות פרק ג הלכה יא

³ לשון הרמב"ם וכן בש"ך א

⁴ לבוש ומ"ז שם ב

⁵ רמב"ם שם הלכה יב שו"ע ונו"כ שם ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

**ג. צמר שנתלש מעולה תמימה מהו דחטאת ואשם ... דכיון
לכפרה אתו לא משהו להו דבכור ומעשר נמי דכיון דלאו
לכפרה אתו משהו להו כי תיבעי לך דעולה מאי**

כבר התבאר לעיל דף כד: כה: שמותר לתלוש⁶ את השיער לכתחילה מן
הקדשים כדי להראות המום למזמחה, ובלבד שלא יזינו ממקומו שלא
יאמרו גזיזה עביד בקדשים⁷, אלא אלא יניחנו מסובך.

ודוקא ביד התירו אבל לא בכלי כדי שלא יהא נראה כגוזז⁸.

ואותו השיער שתלש או שנשר⁹ מן הבכור והמעשר הרי זה אסור בהנייה¹⁰
אפילו לאחר שישחטו מפני מומן, כמו שהתבאר גזירה שמא ישהה אותן
הואיל ואינן באין לכפרה.

אבל צמר הנושר מן החטאת והאשם מותר בהנייה לאחר שחיתתן מפני
מומן, הואיל ולכפרה הן באין אינו משהה אותן. אבל אם תלש בידיו אסור¹¹,
אפילו אם תלש להראות לחכם¹².

⁶ רמב"ם הלכות מעילה פרק א הלכה י

⁷ ש"ך ב ובמל"מ שם

⁸ מל"מ שם

⁹ ברמב"ם הוסיף כאן "מן הבהמה או" נראה דט"ם הוא דהא הדין הזה הוא רק בבכור ומעשר אבל בשאר
קדשים יתבאר הדין לפנינו לכן נ"ל דצ"ל מן הבהמה מן הבכור והמעשר וכו' ויש לעיין בזה. הר המוריה שם.

¹⁰ ואפי' בתמימה ואפי' בתלש בידו לא אסור מן התורה כי אם מדרבנן כ"כ התוס' פ"ב דחולין (דף ל"ו) ובפ"ג
דבכורות (דף כ"ה). מל"מ

¹¹ שדוקא נושר מעצמו אבל תלש בידיו אסור מדפריך שם תולש מי איכא מאן דשרי אלא צמר שנתלש וכו'
יעו"ש ודומיא דהכי שרי התם בחטאת ואשם אבל בתולש גם בחטאת ואשם אסור והא דאסור בבכור ומעשר
אפי' בנושר מעצמו ג"כ מטעם זה ועוד דבמשנה שם ושם בברייתא פליגי בנושר מעצמו ואפ"ה אסרי רבנן. הר
המוריה שם.

¹² ואין הטעם מובן דהא על שניהם כתב הטעם של הגזירה דילמא משהה להו, וכיון דבחטאת ואשם ליכא
גזירה זו למה יהיו אסורים בהנאה. וצ"ל דבאמת כוונתו כן הוא, וזה שכתב מקודם לתלוש כדי להראות המום
זהו בשארי קדשים לבד חטאת ואשם, וזה שלא הזכיר בחטאת ואשם רק צמר הנושר ולא הזכיר תלישה
בשביל מום משום דבגמ' שם לא הוזכר רק לעניין צמר הנושר, אבל לדינא הכל אחד. ורק לא ידעתי מאין לו
להרמב"ם לאסור בכל הקדשים כשתולשין לראות המום, ובמשנה וגמ' אינו מבואר רק בצמר הנושר דשמא
ישהה כדי שיטול הצמר הנושר כל שעה וכל יום, אבל מה שבמקרה תולשין כדי לראות המום מנלן שגזרו על

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

ואם נתלש מן העולה¹³ הרי זה ספק¹⁴.

וכל שיתלש מכל הקדשים אחר שנפל בהן מום הרי הוא מותר בהנייה שהרי לא תלש בידו¹⁵, חוץ מן הבכור והמעשר¹⁶ שאף הנתלש ממנו אחר שנפל בו מום אסור בהנייה.

דף כו:

ד. צמר המדולדל כו' היכי דמי אינו נראה עם הגיזה ... כל שיעקרו הפוך כלפי ראשו

מה שהתבאר לעיל שאם נתלש מחיים¹⁷ ועודנו מסובך בשאר הצמר, את שנראה כשיגזזנו לאחר השחיטה כשאר צמר נותר בשחיטה, ואת שאינו נראה כשאר הצמר זהו כשיעקרו הפוך כלפי ראשו שכפול באמצעיתו ושני ראשיה בולטין לחוץ¹⁸, שאז הרי הוא כתלוש לגמרי ואין השחיטה מתירתו.

זה. ונראה דלהרמב"ם הוה דבר פשוט דשניהם דין אחד להם דא"א להתיר מה שתלשו בידים ולאסור את שנשר מעצמו, ומיהו בחטאת ואשם וודאי שניהם מותרים כמ"ש. ערוך השלחן העתיד שם סעיף כ
¹³ רק בעולה תמימה משמע אבל בבע"מ וודאי שרי דבע"מ קיל טפי מתם דבתם בבכור מודה עקביא דאסור ובבע"מ פליג ומדחזינן דהש"ס בעי התם בנתלש בתמימה דוקא אבל בבע"מ גם בעולה שרי ומינה דבחטאת ואשם גם בתמימים שרי כשנפלו מאליהם אבל בבכור ומעשר אסרי רבנן בהדיא בברייתא אפי' נשר מאליו בבכור בע"מ וזהו כוונת ר"י קורקוס שבמרן (אף שלשונו מנומנם קצת יעו"ש) אבל מרש"י התם כ"ו א' בד"ה התולש צמר וכו' משמע דבע"מ חמיר טפי ובודאי דפסול בעולה (ואולי אפשר ג"כ בחטאת ואשם) ומשום דאי שרית ליה אתי לשהויי אבל בתמימים דחוי לכפרה איבעיא ליה די"ל דלא אתי לשהויי וכמש"כ הצ"ק שם ולכאורה יש ראייה לדבריו ממאי דאיתא שם ע"ב מעמא דתולש הא נתלש שרי וכו' ומ"מ צ"ע בזה. הר המורה שם.

¹⁴ משום דעולה עיקרה לאו לכפרה, ומ"מ מכפרת על חיובי עשה, אם דומה לחטאת ואשם או לשאר קדשים. ערוך השלחן העתיד הלכות מעילה סימן קסו סעיף חי

¹⁵ דין זה אינו מפורש להדיא בגמ' והרמב"ם דייק לה מהמשנה שם, אבל מרש"י ותוס' והרע"ב לא משמע כן, שפירשו הטעם דיבא להשהותו זה שייך בכל הקדשים לבד חטאת ואשם כמו שנתבאר. והתוס' כתבו שם על משנה זו דשיער בכור בעל מום שנשר וז"ל: כולי הך שמעתא מוכחא דגיזת פסולי המוקדשין שרי מדאורייתא וכו' והא דאמרין תובח ולא גיזה היינו שלא תנוז, עכ"ל, כלומר בידים כשגזזו עובר בלאו אבל הגיזה עצמה מותרת מן התורה, הרי שכתבו על כל הקדשים. ערוך השלחן שם סעיף כב

¹⁶ בדפוס מגדל עוז אין שם מן המעשר וכן בקרית ספר ז"ל. מעשה רקח.

¹⁷ רמב"ם שם הלכה יבשו"ע ונו"כ שם ב

¹⁸ מ"ז שם ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

הדרן עלך הלוקח בהמה

פרק רביעי

א. עד כמה ישראל חייבין ליטפל בבכור בדקה שלשים יום ובגסה חמשים יום

אין נותנין¹⁹ הבכור לכהן מיד כשיוולד שאין זה גדולה לכהן, ומתנות כהונה למשקחה כתיב בהו (במדבר יח פסוק ח) דרך גדולה, אלא יטפל בו בעליו עד שיגדל מעט ואח"כ יתנו לו.

ועד כמה ישראל חייב לטפל בו, בבהמה דקה ל' יום ובגסה נ' יום, וילפינן לה מקרא²⁰.

ואם אין לו כהן מצוי חייב הבעל להטפל בו עד שיזדמן לו כהן לקיים מצות מתנות כהונה.

¹⁹ רמב"ם הלכות בכורות פרק א הלכה יד, שו"ע ונו"כ שו"ב

²⁰ דכתיב [שמות כב, כח] מלאתך ודמעך לא תאחר בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך לצאנך וגו', וקאי פסוק השני דכן תעשה וגו' על הפסוק הראשון דמלאתך ודמעך וגו' קמא לקמא ובתרא לבתרא, והכי דרשינן ליה מלאתך ודמעך שהוא הראשון שבפסוק לא תאחר כן תעשה לשורך שהוא הראשון שבפסוק שני, ומלאתך ודמעך הם ביכורים, מה ביכורים אתה מאחר חמשים יום שהרי התבואה מתבשלת בפסח ואין אתה מביא ביכורים עד שיביאו שתי הלחם בעצרת דהיינו חמשים יום, כן תעשה לשורך, כלומר אף בכור שורך אתה מאחר נ' יום. והדר דרשינן בכור בניך תתן לי כן תעשה לצאנך, מה בכור בניך לשלשים יום דכתיב ופדויו מבן חדש וגו' אף בכור צאנך לשלשים יום תתנו לכהן.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

ב. אמר לו הכהן בתוך הזמן תנהו לי הרי זה לא יתננו לו ואם בעל מום הוא ואמר לו תנהו לי שאוכלנו מותר ובשעת המקדש אם היה תמים אמר לו תן ואקרבנו מותר

אם אמר לו הכהן ²¹תנהו לי בתוך זמן זה ואני אמפל לעצמי, אינו רשאי ליתנו לו שזה כמו מסייע על מתנותיו דכיון שהוא תם ואינו יכול עדיין לאכול בזמה"ז למה נוטלו אלא כוונתו שיסייענו כדי שיתן לו כל מתנות כהונה ועל זה נאמר (מלאכי ב פסוק ח) שחתם פְּרִית הַלֵּוִי וגו' ולכן אם היה בעל מום וא"ל תוך זמן זה תנהו לי שאוכלנו עתה רשאי ליתנו לו ובלבד לאחר ז' ימים דקודם זה אסור באכילה ואם כלו לו חדשיו למאן דמתיר לאכלו מיד מותר אף תיבף ללירה.

אם הכהן מסרב מלקבלו מפני שיש בו טורח גדול בזמה"ז להטפל בו עד שיפול בו מום, אינו רשאי מפני שנראה כמבזה מתנות כהונה ועל הבעלים עצמם החובה לראות לאיזה כהן מסוגל יותר שיוכל להתגדל שם כגון שדירתו חוץ לעיר דכהן שבעיר וודאי קשה עליו לגדלו וכן כל כיוצא בזה ואיסור גדול הוא להבעלים כשנותנים לכהן פלוני וכוונתם להקניטו או לנקום ממנו, ואם ידוע שעשה מפני כוונה זו א"צ הכהן לקבלו דלגדולה ניתנה להם ולא לנקמה ובאור זרוע הגדול סי' תצ"ז פסק שאין כופין הכהן לקבל דמתנה קרייה רחמנא.

ג. הבכור נאכל שנה בשנה בין תם בין בעל מום שנאמר לפני ה' אלקיך תאכלנו שנה בשנה

²¹ רמב"ם שם וערוה"ש יד – טו וזהו מש"כ בלבוש במה דברים אמורים בתם בזמן הזה שיש בו טורח לגדלו שאסור לאכלו וגם אין יכולין להקריבו, כלומר שבזה נראה כמבזה מתנות, אבל בעל מום שרוצה הכהן ליקחנו ולאוכלו מיד או תם בזמן הבית שרוצה לקבלו ולהקריבו רשאי, שאינו כמבזה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרה היומי

מסנת בכורות

תם בזמן²² הבית היה מצוה להקריבו תוך שנתו, דכתיב (דברים טו פסוק כ) 'לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה, לפיכך אמרו חז"ל גם²³ בעל מום מצוה לאוכלו תוך שנתו²⁴.

ומאימתי מונה לו שנה, אם נולד בעל מום מונה לו מיום שנולד, והוא שיודע שכלו לו חדשיו דהיינו מ' לגסה וה' לדקה שאז הוא ראוי לאכילה מיד ביום לידתו, אבל אם לא ידע בודאי שכלו חדשיו אינו מונה לו שנתו אלא מיום שראוי לאכילה דהיינו מיום שמיני והלאה דאז²⁵ ראוי לאכילה ואין מונין אלא מעת שנראה לאכילה.

ד. נולד לו מום בתוך שנתו רשאי לקיימו כל שנים עשר חדש (לאחר י"ב חדש) אינו רשאי לקיימו אלא ל' יום

נולד לו תם²⁶ ונפל בו מום תוך שנתו, רשאי לקיימו עד מלאת לו שנה ללידתו אם כלו לו חדשיו או עד כלו לו שנה מיום השמיני אם לא כלו לו חדשיו. וי"א²⁷ שבכל אופן גם אם כלו לו חדשיו מונה מיום השמיני.

ואם נולד לו מום בסוף שנתו התירו לו לקיימו ל' יום מיום שנפל בו המום ואף על פי שהוא מתאחר לאחר שנתו.

²² שו"ע ונו"כ שם ז

²³ בשו"ע כתב אפי' בעל מום כו'. כלומר לא מבעיא תם בזמן הבית שאינו קרב אלא תוך שנתו אלא אפי' בעל מום בזמן הזה לא ישהנו יותר משנתו. ש"ך יב

²⁴ ולא לאשהוי דלא לייתי לידי תקלה בגיזה ועבודה. מ"ז וסעיף ז
וכ"כ הפרישה מבואר דס"ל דעיקר קרא רק בתם אבל בבב"מ הוא רק דרבנן וכ"ה בלבוש וכן מפורש בס' יראים לרבינו אליעזר ממיץ (מצוה שנ"ב) אבל מדברי הסמ"ג (ה' בכורות מצוה רי"א) והרמב"ם פ"א מהל' בכורות ה"ח) מבואר דס"ל דהוי דאורייתאין חי' רע"א

²⁵ מ"ז ז

²⁶ שו"ע ונו"כ שם ח ודעת הלבוש מדברי הב"י

²⁷ הש"ך יד כתב אבל באמת מדברי הרמב"ם והסמ"ג עשין רי"א (שהוא כלשון המחבר) לא משמע הכי אלא אף על גב דידוע שכלו לו חדשיו מ"מ הרי לא נראה לאכילה ביום לידתו דהוה תם מדכתבו ברישא אם נולד בעל מום מונה לו מיום שנולד כו' שהרי נראה לאכילה ביום לידתו כו' משמע דוקא נולד בעל מום וכן מדסתמו כאן ולא חלקו בכך משמע דכיון דלא נולד בעל מום לעולם מונים לו מיום ח' ללידתו דאע"ג דידוע שכלו לו חדשיו מ"מ הרי לא נראה לאכילה ביום לידתו דהוה תם וכ"כ רש"י ותוס'

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בכורות

כיצד, כגון שנפל בו מום ט"ו יום לפני גמר שנתו משלימין לו ט"ו יום אחר שנתו, ואם נולד בו מום אחר שנתו התיירו לו גם כן לקיימו עד ל' יום ולא יותר ואחר כך יאכלנו.

ה. הכהנים והלויים והעניים המסייעים בבית הרועים ובבית הגרנות ובבית המטבחים אין נותנין להם תרומה ומעשר בשכרן ואם עושין כן חיללן ועליהן הכתוב אומר שחתם ברית ה'

אסור לכהנים²⁸ ולויים וי"א²⁹ אף לעניים, לסייע בבית הגרנות בין תרומות ומעשרות ובין בכור וזרוע ולחיים וקיבה, וי"א גם פדיון הבן³⁰, כגון בכהן לסייע לזרות³¹ ולעמר כדי שיתנו לו התרומות או ליטול מתנותיהן כגון שמסייעים בבית המטבחים אין נותנין להם מתנות, ואם מסייעים בתוך הרועים אין נותנין להם בכור³². דמחזי כמאן דשקיל להו לתרומות ומעשרות בתורת שכירות³³. והתורה אמרה (במדבר יח פסוק לא) פִּי שֹׁכֵר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֶהָל מוֹעֵד וְלֹא חֶלֶף שְׂכִירֹת³⁴, והוי חילול ה'.

וכל המסייע חילל קדש השם, וכל המסייע חילל קדש ה'. שמבזה מתנות ה' ואמרו בגמ' שחייב מיתה בידי שמים³⁵, ועליהם נאמר (מלאכי ב פסוק ח)

²⁸ רמב"ם הלכות תרומות פרק יב הלכה יח

²⁹ גירסתנו בגמ' ג"כ לעניים דהיינו שלא יסייעו כדי שיתנו להם מתנות עניים. וכ"ג רש"י ורבנו גרשום והרא"ש. אבל רבנו ל"ג לעניים, וכ"ג רמב"ן בהלכותיו שם וכן ליתא בתוספתא דדמאי פ"ה ובירו' דמאי פ"ו ה"ב ונדרים פ"א ה"ג וקדושין ס"ב.

³⁰ תוס' ורא"ש בכורות נ"א ב' וב"פ ביו"ד סי' ש"ה ס"ח וע"ש בהגר"א סקי"ב דדעת רש"י ורבנו דבפדה"ב אין דין כהן המסייע וכ"ג דעת המאירי בקדושין ו' ב' ועי' בחזו"א מעשרות סי' ח' סק"ה שתמה ע"ז ועי' בבה"ל:

³¹ רש"י תמורה ח' ב'

³² כ"כ רבנו בפ"א מבכורות הי"ד וכן מבואר בסמוך ה"כ.

³³ רש"י תמורה ח' ב'.

³⁴ [מאירי וריטב"א קדושין ו' ב' ורבנו יונה ב"ב ס"ג א' ובק"ס בפ"א דבכורות כ' דאיסור זה מדרבנן משחתם ברית הלוי וקרא דלא תחללו אסמכתא.

³⁵ שנא' ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו אולם כתבו התוס' דלאו דוקא מיתה דהא לא חשיב לה בסנהדרין בהדי אלו שבמיתה אלא קרוב הוא לעון מיתה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בכורות

שחתם ברית ה' וגו', וגם הכהנים בכלל לויים, ואמרו בגמ'³⁶ שאם עשו כן המקום מביא עליהן ג' פורעניות שנא' (מיכה ג פסוק יב) לָכֵן בָּגְדָלְכֶם צִיּוֹן שָׂדֶה תִּחְרַשׁ וִירוּשָׁלַם עֵינֵי תִהְיֶיהָ וְהָרַחֲבִית לְבָמוֹת יָעַר.

ואסור לישראל להניחו שיסייעהו שגם הישראל אסור לו ליתנו בשכר דמבזה מתנות ה' ואם נתן לו חילל קדשי ה'³⁷ אלא נותן להם חלקן בכבוד ואם סייע אסור ליתן לו.

וכן כהן או לוי שאמר לישראל תן לי סאה א' תרומה או מעשר ואני אתקן שאר פירותיך משלי או ישראל שאמר לכהן ולוי טול סאה א' ותקן לי משלך את כל פירותי אסור דהוי ככהן המסייע וחילל קדשי ה'.

אפי' מכירי כהונה ולויה שבלא"ה נותנין להם, אסור להם לסייע. מיהו דוקא אם עושה בשביל שנותנין לו אבל אם מתוך התקרבותם עושין כן אין קפידא³⁸.

אולם בכל מקרה אם נתן לו שכרו עבור הסיוע מותר ליתן לו התרו"מ³⁹.

תרומת חו"ל אין בו איסור כהן המסייע בבית הגרנות⁴⁰. וי"א⁴¹ דאסור לכהן לסייע גם בתרומת חו"ל אלא שאם סייע מותר ליתן לו התרומה.

³⁶ ירו' דמאי פ"ו ה"ב:

³⁷ ירו' שם

³⁸ עה"ש

³⁹ רדב"ז ור"י קורקוס בה"ב

⁴⁰ כמש"כ רבנו בפ"ה מבכורים הי"ב לענין חלה וה"ה לענין תרו"מ

⁴¹ [רמד] ב"י יו"ד ס"ס עב"ג בשם רש"י והטור והביאו הש"ך והגר"א שם בשו"ע ועיי' פתחא זוטא שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

